

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 16)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

*/ Dalat, thứ Năm ngày 2/9/1971

Cùng em gái Ngọc Huyền đi Dalat sáng nay. Tôi muốn mượn một không gian khác để làm lắng đọng cho mình mọi điều nghĩ ngợi. Sài Gòn bức bách quá chỉ khiến thêm điên loạn. Hai mươi hai tuổi, còn quá trẻ với mọi ước mơ hạnh phúc, vậy mà tất cả đành chôn vùi trong niềm tuyệt vọng theo một tương lai.

Trong Mékong, ngồi uống cốc *café* với tâm trạng của kẻ mộng du, bàng hoàng ngỡ ngàng. Dalat mang vẻ đẹp của một thành phố Âu Châu, nhất là khu Hòa Bình với những quán hàng lịch sự có những con người qua lại ăn mặc trang nhã. Buổi sáng nay đối diện nó, tôi thấy như thức giậy giữa hồn một ước mơ nào đã từ lâu im ngủ... Cái ý nghĩ sẽ cùng Noel dừng chân tại đây, manh nha trong óc... Nhưng rồi tự hỏi, ước mơ có bao giờ thành là sự thật cho tôi?

*/ Dalat, Chủ nhật ngày 5/9/1971.

3:30 chiều.

Tôi viết những lời này khi đang ngồi cùng em gái trong Nhà Thủy Tạ. Buổi chiều trời mưa, lạnh cóng hai tay và lạnh cả con người khi bên tai vang lên âm điệu "*Đừng bỏ em một mình*", bản nhạc nghe lần đầu với Sơn trong nhà hàng Mékong cách đây hơn một năm. Mặt hồ êm ả phẳng lặng (y hệt bề ngoài tôi hiện tại) nhưng dưới đáy, nào ai biết có luồng sóng ngầm đang xoáy lên cuộn cuộn? Hơn cả gia đình với tình thương bao la của Mẹ, hơn luôn kiếp sống lúa đôi ngấn ngủi, tôi biết mình chỉ yêu cuộc đời phiêu bạt với những chuyến khởi hành liên tục, các bến xe, bến đò, những quán café và những thành phố lạ chân trời góc biển... Từ một chốn sâu lắng của tâm tư, tôi cảm nhận cơ hồ có ai đang chờ đợi? Hình dung cái vẫy tay giục giã của Định Mệnh.

Phải rồi! Định Mệnh từng hiện hữu rất sớm qua cái chết anh Thuận Văn Chàng tháng 5/1967, rồi cũng bất ngờ qua sự phản bội trái tim của Vũ tháng 5/1968, tiếp ngay theo sau là cái chết tử trận của anh Nguyễn Ngọc Thùy tháng 8/1968.

Bây giờ có lẽ vẫn là Định Mệnh nhúng tay vào sự dang dở quá sớm của cuộc đời tôi?

Buổi chiều rơi chậm. Nhìn những cặp tình nhân ngồi bên nhau, tôi tự hỏi, trong những bàn tay đang xiết lại kia, "*có thật CÓ một hạnh phúc họ đang nắm được?*" Hay "hạnh phúc" chỉ là giả tạo với những lời tỏ tình dối trá? Hai mươi hai tuổi mà sao thấy mình già quá! Nhưng thật là như thế, Trời ạ!

[]

(Tiếp bài 17)

